2020. október 12. - **Berend Nóra történész kartársnő azt hitte, hogy jó ötlet puszta kézzel beletenyerelni a méhkasba, pedig a történelmi materializmus is azt tanácsolja, hogy ez esetben viseljünk kesztyűt, és nem árt, ha előbb elkábítjuk a méheket**
– ezt a műveletet a népek ópiumával javallott végrehajtani a marxista használati utasítások szerint.

Történt, hogy a Történelemtanárok Egylete Berend Nórától, „a cambridge-i egyetem történész professzorától" kapott (talán kért) egy „szaktörténészi elemzést" az egyik új, 5. osztályos történelem tankönyvről. Andics Erzsébet legjobb magyar tanítványa szaktörténészi véleményét úgy foglalhatnánk össze, hogy viccnek azért durva, mert nemcsak hemzseg a történelmietlen megállapításoktól és szakmai hibáktól, hanem igazából ismét kiderül, hogy a balliberális történészeknek mindennel bajuk van, ami magyar, sőt ők legszívesebben az egészet a „merjünk kerti törpének lenni" fajtájú mentalitással írnák át, ha volna rá lehetőségük – az ég áldja a Hadak Urát, hogy nincs.
Bár Berend Nóra szerint a Hadak Ura nem létezik, még a képzeletünkben sem.
Tehát a „camebridge-i" nemesi előnevű történész megszakértette az ötödikes történelemtankönyvet. Bár ne tette volna. Hogy finoman fejezzem ki magam, a szovjet propagandaosztályon koffeintablettát rágcsálva jegyzetelnék a történész minden szavát, nehogy egyetlen aranyköpését is elmulasszák, hisz tanítani lehetne a szakmai köntösbe bújtatott, virtigli nemzetellenes pamfletjének passzusait.
Ám nem kell ezen nagyon csodálkozni, hisz, mint kiderül, az említett történész egy bizonyos milliárdos zsoldjában áll, de erről majd a végén árulok el egy-két érdekességet.
Előbb lássuk a medvét!
Berend Nóra már a legelején kijelenti, hogy a magyarok bunkó rablók, akik állandóan fosztogattak, cél és értelem nélkül, ráadásul kifogásolja, hogy – végre valahára – nemcsak az augsburgi és merseburgi vereségekkel tömik a nebulók fejét, hanem merészelnek szólni a több tíz győztes hadjáratról is – tehát a győztes Brenta menti (899) vagy a pozsonyi (907) csatáról és a többiről. Ám mondom, nem kell ezen meglepődni, hisz a történész lényegében folytatja édesapja, Berend T. Iván kommunista történetírói munkásságát. Átvette a szocializmus fáklyáját, és azzal szeretné bejárni a sötét magyar közéletet Diogenészként embert keresve, ám ideológiai okok miatt minden sarkon proletárokra bukkanva. Az alma nem esett messze a fájától: balos-liberális tankönyvrecenziónak álcázott véleménycikkéből szeretnénk idézni pár súlyos mondatot, amely rávilágít vállalhatatlan, az ötvenes években gyökerező gondolatvilágára és kínos tévedéseire.

1. Kalandozó hadjárataink csupán rablóutak voltak?
„A korabeli nyugati évkönyvek teljesen világossá teszik, hogy »őseink« rabló zsoldosok voltak, akik »jó pénzért« (vagy mondjuk inkább jó kincsért) bárkihez elszegődtek, és bármi célért, bárki ellen harcoltak, amikor pedig nem adódott szövetséges, akkor rablótámadásokat vezettek. […] A tankönyv módszeresen dicsőíti a rablóhadjáratokat, hangsúlyozza mint pozitívumot, hogy mennyire féltek a magyaroktól a környező népek, és pár sorban elintézi a magyar vereségeket, csak Augsburgot említve.” Berend Nóra először is idézőjelbe teszi az őseink kifejezést – viccesen azt is mondhatnánk, hogy már ezzel a gesztusával a kazárok oldalára áll, bár tudtuk, hogy eleve ott kell keresni egy szekér alatt. Minden sorában érezni, hogy nem vállal sorsközösséget a magyarsággal, minden sorában igyekszik dehonesztálni, lekicsinyleni a magyarokat és a magyar történelmet – és nem érzelmi alapon írom ezt, ó nem: érvelése hibás, a tényekkel szabadon zsonglőrködik, szerencsére mind a fejébe hullanak.
2. Mi kérünk elnézést, hogy magyar szemmel látjuk a világot!
Berend Nóra kifogásolja, hogy az új tankönyvben a magyarság szerepét felnagyítják (szó szerint: „A magyarság szerepének felnagyítása. A tankönyv a magyaroknak, és a magyarok kitalált őseinek sokkal nagyobb fontosságot tulajdonít a valóságnál, illetve mindenféle kitalált érdemekért dicséri őket.) Voltaképpen igaza van, mégis hogyan képzeljük, hogy a saját történelmünkben miénk a főszerep, vagy azt, hogy magyar, és mondjuk nem szerb szemmel nézünk a világra? Önhittség, nacionalizmus, sovinizmus s a többi, mely tudjuk jól, hová vezet – a gyengébbek kedvéért: a nácizmushoz.
3. Keresztény tömeggyilkosok
Berend Nóra a középkori témákról is sommás véleményt nyilvánít: „Isten »szeretete« késztette tömeges gyilkosságra a kereszteslovagokat”. Nos, nem tisztünk cáfolni a keresztes államok és az arab világ társadalmi-gazdasági összefonódásának bonyolultságát, de aki ilyen történelmietlen kijelentésekre ragadtatta el magát – egyébként középkorkutató történészként – az más csalafintaságokra is képes. Arról pedig már senki nem beszél, hogy pár száz évvel az első keresztes hadjárat előtt Európa jó részét elfoglalták a muszlimok; ahogy arról is érdemes megemlékezni, hogy a nyugati keresztes hadak többször megtámadták Magyarországot, Zára városát vagy éppen Bizáncot…
4. A muszlimok a szeretet harcosai
A neves cambridge-i történész azt is kifogásolja, hogy a török hódoltság borzalmait néven merik nevezni: „Az »iszlám katonái« önmagában zavaró, hiszen megtévesztő lehet a mai asszociációja”. Elvégre igaza van, a török hódító hadjáratoknak semmi köze nincs az iszlámhoz, azt a lófarkas zászlót tréfából tűzték ki az elfoglalt várak öregtornyára, poénból szedték a keresztény rabszolgákat – melyet Berend Nóra alighanem keleties HR-toborzókapmánynak minősítene át – a magyarirtó hadjáratoknak ugyanis semmi köze nem volt az iszlám vallás lényegéhez, melynek egyik fő mozgatórugója a dzsihád volt. A cambridge-i előnevű kutatónak Fodor Pál turkológus tanulmányait ajánljuk e témában, köztük a Szimurg és a sárkány címűt, melyben a szerző kifejti: „a dzsihád vallási parancsa valóban az oszmán államideológia egyik legfontosabb elemét alkotta, amit nem kizárólag szekuláris háborúk utólagos igazolására, vallási megszentelésére használtak”. Hiszen, mint Goethe mondta, nem árt több fényt gyújtani az elménkben, ha már egyszer tankönyvszakértünk.
5. Csak keresztény propaganda az egész
Ám Berend Nóra szerint a keresztények csak propagandára voltak képesek – ma is hallunk ilyen véleményeket honi balliberálisainktól, míg a muszlimok csak a színigazat mondták: „Ami azonban fontos, az az, hogy a keresztény egyházi szerzők a harcokról írt beszámolóikban

dicsőítették az ellenség ellen alkalmazott határtalan kegyetlenséget és gyilkolást. Példaként idézem Aguiliers-i Raymond beszámolóját Jeruzsálem bevételéről (Historia francorum qui ceperint Jerusalem). Raymond a provence-i gróf káplánja volt, és résztvevője az első kereszteshadjáratnak. »Néhányan az embereink közül (és ez volt az irgalmasabb) az ellenség fejét vágta le; mások nyilakkal lőtték őket úgy, hogy kiestek a tornyokból. Megint mások még tovább kínozták őket, a lángokba dobva egyeseket. Fej-, kéz- és láb-halmok voltak a város utcáin. […] Salamon templománál térdig és a lovaik kantárszáráig vérben lovagoltak. Valóban igaz és pompás ítélete volt Istennek, hogy ez a hely a hitetlenek vérével legyen telítve, hiszen olyan sok ideig szenvedett istenkáromlásuktól.«"
Hogy a muszlimok (akik a szerző szerint nem is muszlimok, hanem türkök, perzsák és arabok) keresztényeket kínoznak, az propaganda, az, hogy a szeldzsukok a manzikerti csata után benyomultak Anatóliába, és idővel felszámolták a Bizánci Birodalmat, csak kitalálás, de az, hogy a keresztesek gyilkoltak a hadjárataikon, na, azokból a leírásokból minden színigazság! Íme, az a bizonyos kettős mérce korábbi történelmi korokra visszavetítve, és még nekik van képük történelmi anakronizmussal vádolni a konzervatívokat. Megáll az ész!
6. Muagerisz király és a magyarok
Ám Berend Nóra nemcsak ebben bizonyította be szakmaiatlanságát, hanem a magyar népnévről is megvan a maga véleménye: szerinte az a „tény", miszerint a „magyar" népnév a hunoktól jött (528 táján egy kutrigur-hun királyt hívtak Magyarnak – a görög krónikások ezt a nevet Muagerisz formában jegyezték le) „csak a sumér–magyar rokonsággal és hasonló, a valóságtól elszakadt képzelgésekkel lehet egy kategóriába sorolni. Semmi nem támasztja alá, hogy a »Muagerisz« »Magyar« lenne, vagy bármi történeti kapcsolat lenne a magyarok és az 528 táján uralkodó király között."
Ezzel a mondatával többek között Németh Gyulát, a magyar turkológia egyik legnagyobb alakját sumérozta le, de lelke rajta, nem tisztem minden mondatát megcáfolni – ez elég szegénységi bizonyítványt állít ki a „neves" szakértőről.
De ha az olvasók eddig kitartottak, akkor lerántom a leplet a független-objektív cambridge-i kutatóról, mint az elején ígértem. A fentiek után talán senkit sem lep meg, hogy a szerző rengeteget publikált a Népszabadságban, ráadásul maga vallja be az egyik népszavás cikkében, hogy egyetért a Soros-féle nyílt társadalom-elmélettel. Érdekes, hogy ebben a cikkében Svédország történelmét ajnározza: úgy látszik, csak a magyar történelmet nem szabad dicsőíteni (vö. nácizmus).
Berend szerint Svédország „szellemiségében is nyitott, sok menekültet befogadott: bár 2015-ben a lakosság 1,7 százalékának megfelelő számú menekült kapott menedékjogot, és történt valódi terrortámadás, mind az emberek, mind a kormány fontosabbnak tartja a nyitott társadalmat, mint a demagógiát. Így egy felmérés szerint ez a világ legjobb országa a bevándorlók számára."
Ezen a ponton azt szokás írni, hogy kell-e még valamit mondanom, Ildikó? Igazából nem kell. Ismerjük ezeket a független-objektív történészeket, mint a rossz pénzt. A hivatalos tudományosság társadalomtudományi részlegei ilyen balliberális felfogású emberekkel vannak tele, azt a hamis látszatot keltve, mintha megérdemelt módon és nem ideológiai okokból kerültek volna oda.
Ezzel szemben láthatjuk, hogy elfogultak és elvakultak, még egy ötödikes történelemtankönyvet is olyan szakmaiatlan érvekkel próbálnak megcáfolni. Berend Nóra írásából többet tudunk meg a szerző frusztrációiról, mint a tankönyvről.
Az írás egyik szakmai mélypontja mégis ez a mondat: „A mondák nem őrzik a legrégibb idők

emlékeit, ehelyett bizonyos korabeli célokat szolgáló kitalált történetek”. Berend Nóra itt feltehetően a saját munkásságára gondolt, bár azt mondának mégsem nevezhetnénk, hisz akkor azt feltételeznénk, hogy van némi valóságmagja. ***Pataki Tamás***